

K: katoná
JÓZSEF SZÍNHÁZ

WILLIAM SHAKESPEARE

MINDEN JÓ, HAVÉGE JÓ

ZSÁMBÉKI GÁBOR A „MINDEN JÓ, HA VÉGE JÓ”-RÓL

A *Minden jó, ha vége jó* Shakespeare világszerte ritkán játszott darabja. A Katona épületében 55 évvel ezelőtt ment Várkonyi Zoltán rendezésében, parádés szereposztásban: Helénát Törőcsik Mari játszotta, partnerei Sulyok Mária, Kállai Ferenc, Őze Lajos, Rajz János voltak. A történet akkori, mesejátékszerű értelmezése kissé távol áll már a mai ízlésünktől.

A mostani előadás a generációk egymás közötti értetlenségéről is szól. Az idősök helytelenítik mindazokat a vétségeket, amelyeket a fiatalok a párkeresés zűrzavarában elkövetnek, ostobának, átgondolatlannak, zavarosnak, kacifántosnak gondolják a cselekedeteiket, a fiatalok pedig unalmasnak, már érvénytelennek, ódivatúnak és feleslegesnek tartják azokat az intelmeket, amelyeket az idősök – összegyűjtött élettapasztalatként – állandóan a fejükhöz vágnak, és gyakran úgy érzik, hogy az útjukban állnak az öregek.

Az idősebb korosztály tagjait játszóknak közül néhányan a Katona alapító tagjai, a legfiatalabb generációt a Színház- és Filmművészeti Egyetem hallgatói képviselik.

Miért cirkusz a játék helyszíne? A cirkusz gyakori metafora, a színház régóta használja. Itt azért tartottam megfelelő keretnek, mert egy trupp belső viszonyai gyakran függenek éppen attól, hogy a különböző generációk hogyan működnek benne, és talán a cirkuszban a leglátványosabb és legerősebb az ellentét a különböző generációk között: ott az öregség azt jelenti, hogy néhányan már nem tudják végrehajtani azokat a mutatványokat, amelyeknek egykor büszke előadói voltak.

ANDRÉ ROLLAND A CIRKUSZI ATTRAKCIÓKRÓL

Az elmúlt kilenc-tíz évemet a cirkusz-zsánerek gyakorlásával töltöttem, úgyhogy amikor adódott egy-egy konkrét szituáció a színpadon, amihez mozgást kellett találnom, többnyire eszembe jutott valami, gyakran több variáció is, amelyek közül aztán választottunk. Persze olyan is volt, hogy semmi sem jutott eszembe, kínomban azért csináltam valamit – és kiderült, hogy pont arra van szükség. Amikor az egyik szereplő egyensúlyvesztéséről volt szó, eszembe jutott például a rolla-bolla nevű cirkuszi eszköz (egy hengerre helyezett deszkán egyensúlyoz, aki rajta áll) – ez került be elsőként az előadásba.

Aztán Gábor kitalálta, hogy Rujder Viviennek kötélátolnia kellene. Őszintén szólva egyáltalán nem hittem, hogy ilyen rövid idő alatt megtanulhat végigmenni egy két méter magasságban kifeszített kötélen, de minden nap gyakoroltuk, és – az elszántságának, az alázatának és talán a korábbi tornázmúltjának köszönhetően – megtanulta. Ez számomra maga a csoda.

Amikor elkezdtek gyakorolni az előadásvégi nagy forgást, a színészek, Hanna és Lehel utána másfél napig szédültek – a forgás, főleg fejjel lefelé, nagyon megterhelő a szervezet számára –, és azt gondolták, hogy sosem fogják megszokni, de most már bírják. Ehhez a számhoz ráadásul az eszközök is ki kellett találnunk, meg kellett szerkeszteniük a két felfüggesztett, hurokba kötött függönyt.

A függönytánc a szerelmem, a specialitásom. A levegőakrobatika olyan is lehet, mint egy olimpiai versenyszám, amelyben mindig ugyanazokat a kötelező elemeket kell végrehajtani, de én inkább azt keresem, hogyan lehet egy-egy elemet másképp csinálni, személyre szabni. Ez a színházi munka ilyen szempontból feneketlen kincsesbánya volt, hiszen a színészek korábban még sosem foglalkoztak cirkuszi mutatványokkal. Olyan mozdulatokat igyekeztem mutatni nekik, amelyekkel otthon érezhették magukat a függönyön. A szép mozdulatok persze leginkább rajtuk múlnak. Nagyon szerettem végig a próbaidőszak alatt, hogy senki sem riadt vissza semmitől. Ha mutattam valamit, ami elsőre nehéznek tűnt és nem ment, sosem mondták, hogy „keressünk valami könnyebbet”, hanem arra kértek, hogy mutassam meg még egyszer.

Jean Cocteau: *A gyermek-röptetők*

*Félig-csupaszon előtör
Sáros, csalános veremből
Látsz cirkuszi cigánybanyát,
Elröpteti a gróf fiát.*

*Sír az anya, majd megőrül,
Áll a parkban estelig
Már fiát a létravégről
A cirkuszban röptetik.*

*Minden életkor röpülne;
Cirkusz: sárkány-röpülők.
Kapaszkodva kötelekbe,
Röpülnek a röptetők.*

*Röpül a rablott s a rabló
Éjjel a korlát mögött,
Hol az anyai panasz-szó
Néma, bárhogyan könyörög.*

*Édes angyalom, gyere vissza!
Mennyi bánat száll feléd!
De a gyermek konokul issza
Röptetők jó levesét.*

*Négyszer az álom elnyisálja
Torkát borral, gonoszul;
A levesestál is hiába,
Feje a tengerbe hull.*

*Álma elröpteti olykor,
Álmodik egy szörny-szoborról,
Mely az út-szegélyre ül,
Keze zsebekbe röpül.*

(Weöres Sándor fordítása)

A „PARADE”

1917 májusában a Gyagilev vezette Orosz Balett bemutatót tartott a párizsi Châtelet színházban. A *Parade* című balett zenéjét Erik Satie szerezte, librettóját Jean Cocteau írta, az előadás karmestere Ernest Ansermet, díszlet- és jelmeztervezője pedig Pablo Picasso volt.

A *Parade* ötlete Cocteau-tól származott. 1916-ban – az első világháború közepén – egy koncerten annyira megtetszett neki Satie egyik darabja, hogy rögtön eldöntötte: ráveszi Satie-t a közös munkára. Satie hamarosan elkezdte írni a balettzenét, Cocteau pedig a librettót, amelyben artisták próbálják becsalogatni a közönséget a cirkuszba egy városi népnepélyen. Gyagilev Léonide Massine-t, újdonsült szeretőjét, az Orosz Balett szólótáncosát bízta meg a koreográfia elkészítésével.

Guillaume Apollinaire már 1917-ben, néhány évvel a szürrealizmus irányzatának megjelenése előtt „szürrealista” jelzővel illette a *Parade*-ot az ősbemutató műsorfüzetében. A premier kis híján botrányba fulladt, a közönség egy része hangos nemtetszését fejezte ki, kifütyülték Picasso – a táncosok mozgását valóban korlátozó – jelmezeit, de végül a lelkes tapsvihar túlharsogta a füttykoncertet. Jean Poueigh zenekritikusnak, aki a kritikájában elmarasztalta az előadást, Satie ezzel a szöveggel küldött képeslapot: „Kedves uram és kedves barátom, maga egy seggfej, aki nem ért a zenéhez. Eric Satie.” A kritikus beperelte Satie-t. A tárgyaláson Cocteau-t megverték és letartóztatták, mert folyamatosan azt kiabálta, hogy „Seggfej! Seggfej!”, Satie-t pedig nyolc nap börtönre ítélték.

A *Parade* – Satie, Cocteau, Picasso és Gyagilev együttműködésének köszönhetően – színháztörténeti jelentőségű előadás lett. Picasso a kubista jelmezeken kívül látványos függönyt is tervezett a produkcióhoz; ez a kép ihlette a *Minden jó, ha vége jó* látványát, bizonyos elemei visszaköszönnek a díszletünkben. Satie zenéje pedig az előadásunk vezérmotívuma lett.

Apollinaire: Jelenés a felhők között

Július tizennégy előestéje volt
Úgy délután négy óra tájt
Lementem megnézni a kötéltráncosokat

E szabadtéri mutatványosok
Párizsból lassacskán kivesznek
Ifjúkoromban még sokkal több volt belőlük
A legtöbbje vidékre költözött

A boulevard Saint-Germainre mentem
S egy kis téren a Saint-Germain-des-Près és Danton szobra közt
Találkoztam a kötéltráncosokkal

A tömeg némán s türelmesen állta körül
Közéjük furakodtam hogy semmit se veszítsek
Iszonyú súlyzók
Belga városok egy longwyi orosz munkás kifeszített karjain
Üres fekete súlygolyók melyeknek törzse egy fagyott folyó
S az ujjak közt sodrott cigaretta édes és maró volt mint az élet

Néhány szutykos szőnyeg hevert szerte a földön
Soha ki nem simítható redőkkel
Teljesen porszinűvé mocskult szőnyegek
Melyeken egy-egy sárga zöld folt megmaradt
Mint egy dallam mely hosszan elkísér

Látod azt a sovány vad alakot
Ősei hamvai sarjadnak rajta ősz szakállán
Így hordja arcán egész származását
Mintha csak a jövőről álmodoznék

*Gépiesen tekerve verklíjét
Melynek halk hangja oly elképesztően nyekergett
Hamisan kelepelve siket nyüsítéssel*

*A kötél táncosok még mozdulatlan álltak
A legöregebb trikójának rózsaszíne volt mint némely üde ifjú lány arcának aki nemsokára meghal*

*E rózsaszín főként az ajk körüli ráncok közt bújik meg
Vagy a cimpák körül
S a színe csupa ámitás*

*Így hordta kint a hátán ez a férfi
Tüdeje borzalmas színét*

Karok mindenütt őrtálló karok

*A másik kötél táncoson
Nem volt más ruha csak az árnya
Hosszan elnéztem őt
De arcát egészen elfeledtem
Ember ő kinek nincs feje*

*Egy másik meg amolyan csibészféle volt
Egyszerre kedves és züllött apacs
Térdes nadrágban s hódító cipőben
Olyan volt mint egy kicsípett strici*

*A zene megszakadt és jött a nézőkkel való alkudozás
A szőnyegen fillérekből két frank ötven jött össze
A három helyett amiben az öreg megszabta a díjat*

*De mikor kiderült hogy senki többet
Mégiscsak ráálltak hogy nekikezdenek
A verkli mögül egy egészen kis kötéltesztáros jött elő tündöszín trikóban
Csuklóján és bokáján szőrmecsík
Rövid kiáltásokat hallatott
És alsó karjait kedvesen széjjelvetve
Nyitott tenyérrel intett üdvözlötet*

*Egyik lába hátul térdhajlításra készen
Így hajlongott a négy égtáj felé
S ahogy elindult egy golyón
Karcsú teste oly finom zene lett hogy senki sem maradhatott közömbös
Nem is ember valódi szellem
Gondolta mindegyik
S a formák e zenéje
Elnyomta a kintorna gépies zenéjét
Amit az őseivel borított ember nyaggatott*

*A kis kötéltesztáros oly kecsesen
Hányta a cigánykereket
Hogy a verkli elhallgatott
S a kintornás arcát a kezébe temette
Melyen az ujjak sorsa folytatóihoz voltak hasonlóak
Szakállából kinövő kicsi magzatok
Új és új indiánkiáltás
Fák angyali zenéje
S a gyermek eltűnt
A kötéltesztárosok kitarított karjaikra vették a roppant súlygolyókat
És egyensúlyoztak velük*

*De mindegyik néző a csodás gyermeket kereste önmagában
Század ó felhők százada*

(Somlyó György fordítása)

VAS ISTVÁN A DARABRÓL (1951)

„A *Minden jó, ha vége jó* történetét Shakespeare Boccaccio egyik novellájából merítette. De Parolles nem szerepel Boccacciónál – ő Shakespeare teremtménye. De nemcsak Parolles figurájával toldotta meg Shakespeare Boccaccio történetének szereplőit, hanem Rousillon grófnővel és a kedélyesen tréfálkozó Lafeu-vel is.

Furcsa egy darab a *Minden jó, ha vége jó* – nem csoda, hogy a kritikusok nem tudtak vele mit kezdeni. Volt, aki tündérmesét látott benne, és olyanok is akadtak, akik Ibsen-szabású probléma-darabként határozták meg. Legközelebb az igazsághoz Chambers, a kiváló shakespeare-ológus angolosan tartózkodó megállapítása jár: Shakespeare rendellenes hangulatának terméke”.

VÁRADY SZABOLCS A SZÖVEG ÁTÍRÁSÁRÓL

Fordítani főleg Vas Istvántól tanultam. Kezdetől biztatott rá, és amikor maga mellé vett társfordítónak egy amerikai költő válogatott verseihez, az nekem olyan volt, mintha lovaggá ütöttek volna. Hogy én most az ő fordításába belenyúljak? Képtelenség. Jó, Arany *Hamlet*-jét egyszer retusáltam egy picit, Zsámbéki Gábor rendezte, és Fodor Gézától kaptam a listát, hogy mi az, ami a mai színpadon már nem tud jól megszólalni. Szavak, félsorok, kb. 50. Ugyanebben a felállásban, most jut eszembe, Vas *Tartuffe*-jén is kellett néhány apró igazítást végezni. De ezek tényleg apróságok voltak. Hanem aztán Petri is jött, a *Mizantróp*. Megint Zsámbéki. Vas a mesterem volt, Petri talán a legjobb barátom. Itt már a rendezés iránya kívánt néhány komolyabb belenyúlást, sőt beletoldást is. Most úgy érzem: ez volt a beetetés. Gábor megízleltette velem a színházi szöveg munka izgalmas örömet, amikor új szavakkal együtt születnek új életre a próbált jelenetek. Gyuri szövegébe beleírni nem szentségtörés volt, inkább régi, közös emlékeket idézett: írtunk-rögtönöztünk játékból verset úgy, hogy szakaszonként felváltva ültünk az írógéphez.

Nem láttam magam előtt rosszállást az arcán. És Molière? Túl messze van, hogy látnám, és a klasszikusok amúgy is sokat kibírnak. Színházi ember, Shakespeare-rel együtt, a siker érdekli, nem az öröklét. De Vas István arcát nem mertem magam elé képzelni. Erkölcsi terror, mentegetőztem: Gábor szereti ezt a fordítást, nem akar helyette újat, de csak akkor csinálja meg, ha vállalom, hogy az ő keze alá igazítom. Beleugrani volt nehéz, mint ha a hideg víztől fél az ember. Aztán sodort az ár, és mi tagadás, egyre jobban élveztem az úszást. Már hiányzott, ha elmúlt egy próbanap, és nem jött Török Tamarától az e-mail: ezt a sort itt még jó lenne kicserélni, amott egy jelzőbe beletörik a nyelv. De vajon jóváhagyná-e Vas, ha a király így fogadja el végül Heléna gyógyító kezét: „Többet is kéne még kérdezni tőled, / Bár hitem ettől nem lenne erősebb, / Honnan jöttél, kivel – a franc bele! / Nem bírom! Gyógyíts! Gyógyíts meg, gyere!” Jóvá-e, mikor? 1951-ben aligha, amikor a szardellapaszta nevét is bardellapasztára változtatták. Gondolta volna ő akkor, hogy majd ezt írja öregem, mikor eljut végre Görögországba: „Ez az, akit a Kasztália / Forrás mellett Apolló seggberűg”? Drága Pista bátyám az Olümposzon! Izgatottan várom a bemutatót. Jön-e tőled, és vajon milyen jel? És melyik testrészemre?

Child Waters (angol népballada)

*Child Waters istállóban áll,
fehér paripát simogat;
odajön hozzá egy ifjú hölgy,
szebb szoknya nem is akad.*

*Szól: „Adjisten, jó Child Waters,
adjisten, nézd mi van itt:
arany-övem túl-hosszu volt,
most rajtam túl-rövid.*

*Egy gyermekért, aki a tiéd,
megmozdult, érzem őt;
zöld köntösöm most túl-szoros,
túl-tág volt azelőtt.”*

*„Ha a gyermek enyém, szép Ellen” –szól–
„ahogy mondod nekem,
akkor Cheshire és Lancashire
tulajdonod legyen.*

*Ha a gyermek enyém, szép Ellen” – szól –
„ahogy mondod nekem,
akkor Cheshire és Lancashire
örökösömé legyen.”*

*Szól: „Inkább csókot akarok,
csókot Child Waterstől,
mint Cheshire-t és vele Lancashire-t
észak és dél felől.*

*Inkább hű pillantást akarok,
Child Waters, a szemedén,
mint Cheshire-t és vele Lancashire-t,
hogy az enyém legyen.”*

*„El kell lovagolnom holnap, Ellen,
északra, messzire:
a legszebb hölgyet, akit lelek én,
onnan hozom én ide.”*

*„Könyörgök néked, Child Waters,
inasod lehetek-e?”*

*„Ha te léssz az én inasom, Ellen,
ahogy mondd nekem,
zöld köntösödből mess le most
hüvelyknyit térdeden.*

*Kurtítsd meg szőke fürtjeid
másik hüvelyknyivel,
s nem mondhatod el, hogy mi a neved:
akkor inasom leszel.”*

*Egész nap Child Waters lovagolt,
meztélláb ment a lány,
de ő mégsem volt oly lovag,
hogy helyet adna lován.*

*Egész nap Child Waters lovagolt,
tüskén futott a lány,
de ő mégsem volt oly lovag,
hogy: húzz cipőt szaporán,*

*„Lassan lovagolj, jó Child Waters”
– mondá – „miért sietsz?
A gyermek, a te gyermeked
bizony hogy szétrepeszt.”*

*Felel: „Látod-e a vizet, Ellen,
mely árad a part peremén?”
„Hitemre mondom, Child Waters,
nem bírok úszni én.”*

*De mikor a víz partjára ért,
álláig belement:
„Meg kell tanulnom úszni most,
vagy Isten meg se ment.”*

*Ruháit sós víz fogta fel,
állát szűz Mária;
Child Waters mily szomorú volt,
hogy úszni tud új inasa.*

*És amikor túl volt a vizen,
a lovag elé rogyott.
S ő szólt: „Jer ide, szép Ellen,
nézd, mit látok amott:*

*Látod-e a várkastélyt, Ellen?
Arany ragyog kapuján,
huszonnégy szép dáma lakik ott,
legszebb az én babám.*

*Látod-e a várkastélyt, Ellen?
Arany a toronytetőn,
huszonnégy szép dáma lakik ott,
legszebb az én szeretőm.”*

*„Már látom a kastélyt, Child Waters,
ragyogó arany kapuját;
Isten áldjon meg tégedet
s veled együtt babád.*

*Már látom a kastélyt, Child Waters,
arany toronytetőt;
Isten áldjon meg tégedet
s veled együtt szeretőd.”*

*Sürgött huszonnégy ifju hölgy,
labdával játszadozott,
s Ellen, legszebb valamennyi közt,
a lovat vezette ott.*

*Sürgött huszonnégy lenge hölgy,
ostáblával mulatott,
s Ellen, legszebb valamennyi közt,
az istállóba jutott.*

Megszólalt Child Waters huga:
„Bátyám” – szólt könnyedén –
„neked van legcsinosabb inasod,
kit valaha láttam én.

De hasa olyan nagy, megfeszül
öve magasan, kereken,
és szépen kérlek, Child Waters,
szobába küldd velem.”

„Inashoz illendőbb, aki
mocsáron át ügetett,
hogy térdéről egyék vacsorát,
és nézze a konyhatüzet,
s ne lásson lányt meg lányszobát
és gazdag öltözetet.”

De mikor mindenki megvacsorált
és ágyba sietett,
azt mondta: „Jöszte, kisasom,
halld, mit mondok neked.

Eridj le a városba hamar,
ott az utcára menj,
a legszebb nőt béreld nekem,
hogy itt háljon velem,
úgy hozd, hogy két karodba fogd,
megvédd lábát ügyesen.”

Indult le a városba hamar,
utcára szép Ellen,
a legszebb nőt, akit talált,
bérelte szívesen,
karjába fogva hozta őt,
védte lábát ügyesen.

„Kérlek téged, jó Child Waters,
ágy végiben adj helyet,
mert ebben a házban semmi hely,
ahol alhatnék egyet.”
Igy lassanként eltelt az éj,
már majdnem reggeledett.

„Kelj fel, kisasom, vigyél
paripámnak friss füvet,
ropogós zabot, jó abrakot,
mert mindjárt útra kelek.”

És akkor fölkelt szép Ellen
és vitte a friss füvet,
ropogós zabot, jó abrakot,
most már indulni lehet.

A jászolnak támaszkodott,
nyögött, sóhajtozott,
hallotta benn a jó anya is,
olyannyira jajgatott.

Igy szólt: „Kelj fel, te Child Waters,
nem vagy te átkozott?
Istállódból hallok valamit,
szellem nyögdéssel ott,
vagy tán valami asszony vajudik,
kínna szül magzatot.”

Már mégis fölkelt Child Waters,
selyem ingét vette fel
s a többi ruhát testére, mely
fehér, akár a tej.

Az istálló-ajtóhoz ért
és csendesen megállt,
hogy meghallgassa szép Ellent
és minden jajszavát.

Ezt mondta: „Tente, kisfiam,
én drága gyermekem,
ó bár király lehetne apád,
én pedig a sírba lenn.

„Békélj meg mostan, szép Ellen,
vidulj föl, angyalom,
lakodalom és keresztelő
meglesz ugyanegy napon.”

(Weöres Sándor fordítása)

PÁLOS HANNA HELÉNÁRÓL

Úgy látszik, ha valakit Helénának hívnak a drámairodalomban, az előbbutóbb háborúba üldözi a férfiakat... Azt már megtanultam, hogy attól, hogy egy nő kinéz magának valakit, tűzön-vízen keresztül harcol érte, végül leleményesen megszerzi, még nem biztos, hogy boldog lesz. A Shakespeare-vígjátékok gyakran azt a fajta elmebajt dörgölik az orrunk alá, amikor az ember megalázó és lehetetlen helyzetekbe képes hozni magát a szerelem ürügyén. Az olvasópróbán megértettem, hogy miért nem játsszák gyakrabban a *Minden jó, ha vége jó*-t – Zsámbéki Gábor szerint minden színház megbukik, ha műsorra tűzi –, de azok a gondolatok, amelyek rendezői részről támogatnak minket, sokkal érdekesebbé, bonyolultabbá teszik a darabot is. A cirkuszi világgal való találkozás nagyon izgalmas helyzet, és különleges formát ad a szövegnek. A csapat összetétele is rengeteg titkot rejt: színházunk legidősebb és legtapasztaltabb generációja találkozik főiskolásokkal, André Rollanddal, a kutyájával, Bagirával... kíváncsian várom, mi sül ki ebből, hátha rácáfolunk a hagyományra.

KOVÁCS LEHEL BERTRAMRÓL

Mindig jó, ha szembejön az emberrel egy Shakespeare-szerep. Bertramban az a legizgalmasabb, hogy egy pillanatra sem irányíthatja a sorsát – pedig kíváncsi a világra, tele van ambícióval, fiatal erővel és huncutsággal – egy galád férfi huncutságával. Az öregek – bár úgy tűnik, hogy kevésbé értik már a világot és nem is akarnak részt venni benne – a hatalmuknál fogva lehetetlen helyzetekbe kényszerítik a fiatalokat. És Bertramnak nehéz az árral szemben úsznia... Bertram kissé alulírott szerep, amiktől nehéz eljátszani: úgy izgalmas, ha a darab végére megszeretem Helénát – de hogyan szeressek bele egy nőbe, amikor nincs rá jelenet? A szeretkezést sem látjuk, csak később elmesélik – vagyis nincs rá pillanat, hogy ne haraggal, dühvel nézzek arra a nőre, aki teljesen rá akar telepedni az életemre. Nekem nem voltak ilyen harcaim nőkkel, a feleségemet is önszántamból vettem el, mégis van közös pont köztem és Bertram között: nagyon tud dühíteni, amikor esélyt sem adnak az embernek, hogy a saját útját járja, és úgy élje az életét, ahogy szeretné.

MINDEN JÓ, HA VÉGE JÓ

SZEREPLŐK

A FRANCIA KIRÁLY	SZACSVAY LÁSZLÓ
BERTRAM	KOVÁCS LEHEL
HELÉNA	PÁLOS HANNA
LAFEU	UJLAKI DÉNES
PAROLLES	ELEK FERENC
ROUSILLON GRÓFNŐ	BODNÁR ERIKA
A GRÓFNŐ UDVARMESTERE	GYABRONKA JÓZSEF M.V.
BOLOND	BEZERÉDI ZOLTÁN
FIRENZE HERCEGE	RAJKAI ZOLTÁN
EGY FIRENZEI ÖZVEGYASSZONY	SZIRTES ÁGI
DIÁNA, A LÁNYA	RUJDER VIVIEN E.H.
LESTYÁN FIVÉREK	KOVÁCS TAMÁS E.H.
	LESTYÁN ATTILA E.H.
	MARTINKOVICS MÁTÉ E.H.
	VILMÁNYI BENETT GÁBOR E.H.
	VIZI DÁVID E.H.

ALKOTÓK

VAS ISTVÁN FORDÍTÁSÁT ÁTDOLGOZTA	VÁRADY SZABOLCS
LÁTVÁNY	SZAKÁCS GYÖRGYI, SZLÁVIK ISTVÁN
ZENE	SÁRY LÁSZLÓ
ATTRAKCIÓK	ANDRÉ ROLLAND
DRAMATURG	TÖRÖK TAMARA
ASSZISZTENS	TIWALD GYÖRGY
RENDEZŐ	ZSÁMBÉKI GÁBOR

MINDEN JÓ, HA VÉGE JÓ

IMPRESSZUM

A MŰSORFÜZETET SZERKESZTETTE: TÖRÖK TAMARA
PRÓBA- ÉS ELŐADÁSFOTÓK: SZILÁGYI LENKE
TÖRDELÉS: BÁTHORI RÓBERT

© 2016 KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ

1052 BUDAPEST, PETŐFI SÁNDOR U. 6.

TEL: +36 1 266 5200, +36 1 317 4061

E-MAIL: SZERVEZES@KATONASZINHAZ.HU

WWW.KATONAJOZSEFSZINHAZ.HU

WWW.FACEBOOK.COM/KATONA.BUDAPEST

EGYÜTTMŰKÖDŐ PARTNEREINK:

 BUDAPEST
A KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ
FENNTARTÁSÁBAN MŰKÖDIK

A KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ
KIEMELT PARTNERE:

A FELBECSÜLHETETLEN
PILLANATOK TÁMOGATÓJA

